

дигралъ тъй чудовишно? Въ тия сухи линии, въ тия безжизнени образи, които той самъ, все пакъ, си позволяваше да показва, нѣмаше ни троха отъ онова богатство, съ което той се бѣ явилъ нѣкога, като князь, между просяци! Нѣкакви безпомощни гърчения, безвъзвратно мъртви усилия, очевидни за всички, освенъ за него самия. Клетиятъ, клетиятъ!

Очитъ ѝ се изпълниха съ сълзи. Тя подаде снимкитъ на мъжа си и не продума нищо на другия. Той разбра, изви глава настрана, пусна кълбо димъ, после сухо се засмѣ.

— Да, докторе, изкуството е тиранинъ... А азъ трѣбва да печеля пари — и печеля добре. Знаете — дигна глава той и въ очитъ му отново свѣтна усмивка — азъ имамъ синъ, петгодишенъ синъ. Сега е въ Тиролъ, въ единъ пансионъ. Трѣбва да печеля за него...

— А, значи и вие сте свилъ гнѣздо? — тихо промълви младата жена.

— Гнѣздо? — А, гнѣздо, вижте — засмѣ се мъжътъ — нѣмамъ. Синъ имамъ, да. Майка му избѣга на третата година, съ единъ аржентинецъ. И ние сме сега